

W

WONEN

Heidi en Filip woonden op het platteland, maar maakten twaalf jaar geleden hun droom waar en gingen in de stad wonen. Annelies Rutten, foto's Yvan De Saedeleer

H

Heidi en Filip wilden aanvankelijk in Gent wonen, maar zijn uiteindelijk in Aalst beland. De huizen waren er goedkoper en Brussel, de stad waar ze allebei werken, ligt beduidend dichterbij. Hun zoektocht naar een loft – ze waren hun tijd vooruit – liep stuk op het karige aanbod van die tijd. Bij een makelaar stuiten ze op een burgerhuis in een rustige woonstraat die extra cachet krijgt door de charmante voortuintjes en allerlei architecturale details, zoals portieken en balkonnetjes.

De prijs was hoog, maar daar paste het paar een mouw aan door achteraf de bovenverdieping te verhuren. De keerzijde van de medaille was dat de weinige centen die ze in de woning konden investeren, daardoor opgingen aan de werkzaamheden om die etage verhuurbaar te maken. Het eigen deel verbouwen werd zo iets voor later.

Heel erg vonden ze dat niet. De woning was leefbaar. Ze had aangename ruimtes en hier en daar een authentiek element. Ze hadden geen uitzicht op de tuin, en dat vonden ze jammer. Maar de extra jaren gaven hen wél tijd om grondig over hun wensen na te denken.

Maximale diepte

Toen de jongste dochter geboren werd – Cato, nu 7 jaar – hadden Heidi en Filip het hele huis nodig. Ze hadden inmiddels ook iets meer financiële ruimte om de woning aan te pakken. Ze begonnen met de badkamer, waar de nood het hoogst was. Geleidelijk werden ook andere kamers en de benedenverdieping aangepakt. Nooit was het hun bedoeling om de structuur van het pand ingrijpend te wijzigen. „De ruimtes waren mooi op zich. Waarom zouden we dan dat zware breekwerk doen?” zegt Filip.

De enige toegift is de glaswand achteraan. De koterijen gingen tegen de vlakte en maakten plaats voor een aanbouw met ruim zicht op de tuin. In principe hadden ze zelfs nog een stuk verder naar achteren mogen bouwen, maar na rijp beraad besloten ze dat niet te doen. Filip: „De scheidingmuur met de buurman is laag. Een meter leefruimte extra betekende zeer hoge meerkosten, die we niet wilden opbrengen.”

Hun keuze impliceert een ruimer terras en dat is, volgens Heidi, achteraf gezien een betere keus. „In de zomer is het heerlijk als je veel plaats hebt buiten”, zegt ze. „De leefruimte is meer dan groot genoeg, zeker nu onze oudste zoon Jorre het huis uit is.” De buitenruimte is bovendien uitnodigend ingericht. Het terras ligt hoger dan de tuin en leeft op door de ingewerkte koivijver. Op het tussenniveau, op weg naar de tuin, is een knus zithoekje ingericht.

„Met beperkte middelen hebben we de sfeer heel anders gemaakt”

Door de inrichting van de gelijkvloerse verdieping om te draaien, genieten de bewoners nog meer van de tuin. De keuken – een eenvoudig model van Ikea, maar sfeervol door het knappe schilderwerk – verhuisde van achteraan naar vooraan. De zithoek maakte de omgekeerde beweging. Hij krijgt extra sfeer door de originele koepel. De oude koepel bleef zitten, maar de ronde uitsparingen in het plafond geven een speciaal effect.

Heidi en Filip hebben even overwogen om de scheidingmuur tussen eetplaats en zithoek, maar ook daar kwamen ze tot de conclusie dat het extra breekwerk niet zou leiden tot meer woonkwaliteit. Filip: „Misschien zelfs integendeel. De eetplaats is nu veel intiemer.”

Doe het zelf

Sfeer krijgt het huis vooral door de prettige inrichting. Verbazend is het, hoe weinig middelen de bewoners daarvoor nodig hadden. Het losse meubilair vonden ze op rommelmarkten en in kringloopcentra. De imposante draaistoel in de zithoek kreeg met zijn nieuwe kussentjes een hedendaagse uitstraling.

Het vaste meubilair heeft Filip zelf gemaakt. Sinds jaar en dag houdt hij zich bezig met meubelontwerp. Hij is een pure hobbyist met frisse ideeën. In zijn eigen woning is te zien hoe ver dat kan gaan. We trekken onze ogen open bij het zien van de boekenwand in de eetplaats, de opbergrekjes en het televisiemeubel met dvd-lades in de zithoek en de vestiairewand in de hal.

Filip toont zich een meester in het bedenken van maatoplossingen in MDF. Verloren hoekjes worden systematisch benut. In de oude schouw in de keuken zit een wijnrek. Nog meer staaltjes van zijn kunnen toont hij boven. De badkamerkast heeft ‘geheime’ waskokers en in de slaapkamer van Cato pronkt een helrood bed met bolvormige uitsparingen.

Originele elementen zoals de gangtegels, plankenvloeren en houten binnendeuren geven het strakke interieur precies de juiste dosis warmte. „Met beperkte middelen hebben we de sfeer heel anders gemaakt”, zegt Filip. „En dat is precies wat we wilden.”

Strak interieur met de juiste dosis warmte

